

le težka, mora se otroku pomagati, kajti drugače obupa in zgubi zaupanje v svoje moči.

Ukazov, smo dejali, ne smemo podkrepljati z vzroki, kajti avtoriteta vzgojiteljeva mora biti otroku dovolj, svet pa, ki nam tudi rabi kakor vzgojevalno sredstvo, mora se podkrepiti z vzroki, da gojenec uvidi, da ima vzgojitelj prav. Ravno tako je z opominom. Kar se pa tiče prošnje, je ista znak velike slabosti, a v skrajnih slučajih se včasih uporablja uspešno. Recimo n. pr. mati prosí izgubljenega otroka naj se vrne na pravo pot. V poznejšji dobi je vpoštevati prošnjo kot vzgojevalno sredstvo, v otroškeji dobi pa je naravnost smešna in pokvari vzgojitelju vso avtoriteto, Pride še.

Naročilo.

Oj splavaj, lastavičica,
Čez hribe in doline
Ponesi drobno pisemce
Tja v mesto do Albine.

Tam v dolgi, dolgi ulici
Ob okni ona šiva,
Potrkaj nanj in glej, takoj
Odpre ti ljubezniva.

Postoj potem na okenci,
Dokler prebere moje,
In da-ti v kljunček tvoj skrbno
Ah, vtakne pismo — svoje.

A varuj, lastavica se,
Da tam te kdo ne vjame
Ter tega ti in njenega
Cuj! Pisemčka ne vzame...

Dolski.

Žena bodi možu najboljši prijatelj.

V stvarjenju samem je vže urejeno tako, da izpolnjuje ženska praznote v — življenji svojega moža, t. j. da mu pomagaj od hipa do hipa čez zapreke, katerih premagati ne more on sam, vkljub njegovemu krepkemu duhu, vkljub njegovi žilavej volji. Kajti v ženskeji naravi že leži nekaj, s čemur mož ne razpolaga; vsaj večji delj mož ne — to je ona elastičnost v domislekih, s katero je ženska vže mnogokrat rešila „kapitol“ v zasebnem življenji moža.

Ali je torej radi tega smešno ali nedopustno, ako se žena vtiče včasih v moževe zadeve, ako žena včasih pomaga sè svojim jezikom čez plot duhovitemu možu?

Ne, ni smešno in nedopustno! In to iz nebroj vzrokov. Navadno